

rettste Forstkundskab og hans bekendte mathematiske Talent; lod rette det Spørgsmaal til ham, om han, under visse Forudsætninger] og Betin- gelser, vilde gjøre det Forsøg, jeg ønskede, paa at vinde Ansættelse i Staten. Denne Opfor- dring var aldeles ikke foranlediget fra ham selv, hverken directe eller indirecte. Hvad der for- øvrigt er passeret i denne Sag hører ikke her- hen, og af flere Grunde finder jeg mig ikke berettiget til her at indlade mig videre derpaa.

Jeg skal endnu gjøre en anden almindelig Bemærkning. Naar den ærede Rigsdagsmand anførte, saavidt jeg forstod, at det var et Ret- sferdighedskrav af den da fungerende Forst- commissiøn, at de Udsættelser, der fremkom fra samme imod det hidtil værende Skovbrug, som den havde erhvervet paa sine iøvrigt temmelig cursoriske Reiser paa nogle Uger, som den fore- tog til Skovdistricterne, kom til almindelig Kundskab, eller idetmindste at det kom til Af- gjørelse, om disse Udsættelser vare berettigede eller ikke, da kan jeg ikke deri give den ærede Taler Medhold. Jeg troer, at det vigtigste Niemed for Regjeringen, efter at den var kom- men til Kundskab om de Feil, der vare be- gaaede, var at forhindre lignende Feil for Fremtiden. Udsættelserne bleve derfor ogsaa nøiagtigt meddeelte de Bedkommende, og de bleve advarede om at vogte sig for oftere at begaae de Feil, der vare paaapegede. Des- værre lade Feil af den Slags sig i Regelen ikke redressere, det vil sige, man kan undertiden afhjælpe Følgerne; men det, der er skeet, kan man ikke gjøre uskeet. Skjøndt jeg ikke har særegen Forstkundskab, holder jeg mig dog over- bevist om, at den Bevægelse, der den Gang bragtes ind i Forstetaten, navnlig ved de Ud- sættelser ved det hidtil værende Skovbrug, som den Gang bleve gjorte af Commissionen, have bewirket, at de tidligere Feil for Fremtiden idet- mindste hovedsageligen ere sjernede, og at denne Commissionens Virksomhed altsaa har havt sin gode Virkning for Skovbruget. At man der- imod ikke offentlig har draget saadanne Feil frem, for at den Bedkommende, der har gjort Udsættelsen, skulde faae Ret over den, der har begaaet Feilen, troer jeg er meget forklarligt, da det alene kunde krænke Bedkommende uden at føre til noget praktisk Resultat. Regle-

ringen har fremdeles ved Foranstaltninger af de foreløbige Beskrivelser og Overslag, som bleve foretagne i 1852, og som navnlig her i Thinget ere blevne anseete for at være et gavnligt Skridt, vist, at man vilde virke hen i samme Retning, som Forstcommissiønen havde tydet hen paa. Endelig har man tænkt sig, at man ved Udarbejdelsen af fuldstændige nye Planer, og ledsagede af nøiagtige Beskrivelser af Districternes nærværende Tilstand, engang skulde kunne bringe de saameget bestridte Spørgs- maal til Afgjørelse. Det forekommer mig ogsaa, at det fremgaaer af den ærede Talers Uttringer, at han med Hensyn til den Plan for et af de betydeligste Districter, der nu fore- ligger, har erkendt deels de Mænds Dyg- tighed, der have udført den, og deels den Simplificering af de følgende Planers Udar- bejdelse, som af dem er foreslaaget.

Jeg troer forøvrigt, at slige Planers egent- lige Indhold ikke nogensinde hensigtsmæssig kunde tages under Bedømmelse af en Repre- sentation, hvor kun faa Medlemmer kunne være sagkyndige, hvor altsaa Spørgsmaalet ikke kan blive grundigen afgjort efter en Debat imellem nogle faa Sagkyndige — der har væ- ret Lidet, hvor der har været yderst faa forst- kyndige Mænd tilstede i Rigsdagen. — men det forekommer mig derimod, at en Offent- liggjørelse af Instruxerne, for Planernes Affat- telse og af Planerne selv, er den Vej, paa hvil- ken man kan vente at opnaae et praktisk Re- sultat. En Kamp imellem to modsatte An- skuelser om, hvad der er det Rigtige, synes derimod ikke at egne sig til Afgjørelse ved en Stemmegivning i en Folkerepresentation. Det er idetmindste min Anskuelse. Saavidt det er frem- hævet, at, naar Kongen for resolversede, om en saadan Plan skulde approberes, maatte Følgen deraf nu være, at Kongen og Rigsdagen i Forening skulde afgjøre Sagen, saa er dette en Slutning, der ikke er aldeles bespøiet; thi Kon- gen afgjorde dette som den øverste administra- tive Magt og ikke som den lovgivende Magt; og jeg tvivler meget paa, at dengang, Kongen approberede Planerne ved sin Resolution, Kon- gen saldt paa, at det var en Handling af Lov- givningsmagten. Jeg troer, at man fremdeles maa være enig i, at slige Approbationer bør